

FRONT

núm. 1 octubre 67

PER CATALUNYA LLIURE I SOCIALISTA

publicació de la SECCIÓ UNIVERSITÀRIA del Front Nacional de Catalunya

LA UNIVERSITAT

Les actuals estructures universitàries són un reflex de la situació en que es troba la nostra societat, concebuda amb un profund caràcter antidemocràtic, en una situació d'opressió nacional, dirigit a mantenir en el poder un règim dictatorial, al servei d'uns interessos minoritaris. Amb aquesta finalitat, la nostra Universitat s'ha convertit en una super-estructura d'opressió sobre el nostre poble, dirigida tan sols a la creació de tècnics al servei de les minories oligàrquiques que abans esmentàvem. Els trets que caracteritzen l'actual Universitat els podem resumir en:

a) Classisme, conseqüència de l'estructura classista de la societat, que limita l'entrada a la Universitat a una minoria econòmicament privilegiada.

b) Opressió sobre la llengua i la cultura catalanes, en negar-los tot caràcter d'oficialitat, mostrant així la desvinculació que la Universitat té amb la realitat del país.

c) Control ideològic, que es porta a terme mitjançant la selecció i manteniment d'un estament docent addicte a la ideologia oficial, com ho demostren les actuals oposicions a càtedra, el caràcter vitalici d'aquestes i amb el bandejament dels elements conscients.

d) Negació de l'autonomia i autogestió universitària, que es concreta en la intervenció contínua del govern contra la gestió universitària, en la imposició dels càrrecs de govern interns (rector, degans, etc.) i en l'elaboració de tota reglamentació, on la que s'exclou qualsevol intervenció dels universitaris.

e) I com a conseqüència, la negació de les més elementals llibertats democràtiques -expressió, associació, reunió...-, l'exercici de les quals és deturat mitjançant la força: control policíac i tot

tipus d'accions (sancions acadèmiques, judicials,...) dirigides a frenar l'activitat sindical universitària.

Conseqüència d'aquestes característiques de l'actual Universitat és la seva desvinculació amb la realitat del país, apareixent com un cercle tancat que mai pot identificar-se amb els problemes reals de la societat i no pot col·laborar en el desenvolupament social, cultural i tècnic que aquesta demana. L'estudiant, en acabar la carrera, es troba isolat, davant el fort contrast que hi ha entre la Universitat d'on surt, i la societat on haurà de realitzar el seu treball, i molt sovint servirà tan sols per a satisfer les necessitats de les minories privilegiades, interessades en mantenir l'immobilisme.

La Universitat solament complirà la seva funció social quan sigui considerada com a primera institució cultural del país i al servei d'aquest. I això serà possible quan hi hagi una igualtat d'oportunitats en l'accés a l'ensenyament i a la cultura implicant la desaparició del classisme actual.

L'entrada a la Universitat de totes les capes socials constituirà una renovació en tant que faci possible la intervenció progressiva en la gestió universitària.

Aquesta començarà per l'elecció democràtica dels càrrecs rectors, que permetin a la vegada una estreta col·laboració entre estudiants i professors:

participació i intervenció de l'estudiantat en els claustres i altres òrgans de govern de la vida acadèmica. No es pot concebre una Universitat democràtica sense aquesta gestió dels universitaris.

....

L'ONZE DE SETEMBRE

Els fets de l'onze de setembre d'aquest any poden tenir, i segurament tindran, una gran importància pel futur.

Amb la col.laboració de tots els partits polítics catalans i de les Comissions Obreres, s'organitzà la manifestació de Barcelona, que reeixí completament.

Unes mil persones aconseguiren agrupar-se i marxar en direcció a l'antic emplaçament de l'estàtua de Rafel de Casanova. En arribar al lloc, la policia feu front als manifestants que llavors seguiren per la Ronda en direcció a la plaça d'Urquinaona, tot cridant: "LLIBERTAT" "DEMOCRÀCIA SI, DICTADURA NO". A la plaça d'Urquinaona, la policia carregà violentament contra els manifestants, que en tot moment havien observat una actitud pacífica. Nuclis importants es tornaren a reagrupar després, continuant les manifestacions de protesta fins a quatre de deu de la nit.

Cal remarcar que les bandes de pinxos que ja en diverses ocasions havien estat utilitzades per la policia, aquesta vegada es distingiren especialment en els seus atacs a persones aïllades, sense consideracions a l'edat ni al sexe, emprant barres de ferro i ampollons trencats. Tot això descaradament sota l'instigació, protecció i consell de la policia.

Aquesta actitud reflexa, però, la creixent debilitat del Règim enfront de les reivindicacions democràtiques, a les que profereix fer front sempre que pot, amb una repressió indirecta, mancat com està de força moral davant l'opinió pública.

A Terrassa, amb la col.laboració dels partits polítics que hi tenen base, i especialment amb la intervenció de les Comissions Obreres, es convocà una manifestació que aplegà uns 500 manifestants que van marxar per les Rambles fins que la policia els dissolgué amb duríssims càrregues.

Després, nuclis de manifestants es reagruparen en alguns barris i reproduïren les seves protestes, sense que la policia intervingués.

A Sabadell, foren detingudes sis persones el dia deu, mentre, segons sembla, pintaven slogans convocant a la manifestació.

D'aquest onze de setembre, convé destacar políticament dos fets:

Primer.- En l'organització de les manifestacions hi han col.laborat tots els partits polítics catalans.

El F.N.C. considera imprescindible, per l'etapa política actual, la constitució d'un organisme de caràcter nacional que aplegui tots els partits polítics catalans sobre la base d'uns acords d'objectius mínims a assolir, com podrien ésser:

llibertat de reunió, d'expressió i d'associació; llibertat sindical i dret de vaga; i restabliment de les llibertats autonòmiques de Catalunya.

Els objectius d'un organisme d'aquest tipus els veiem essencialment com:

mobilització activa del país contra el franquisme en l'escala més àmplia possible i compronent tots els sectors democràtics del país; i en segon lloc, servir d'interlocutor vàlid que pugui dialogar amb força amb els demòcrates de les altres nacions de l'Estat espanyol per tal de fer més eficaç la lluita, i oferir una sortida política viable al Règim actual, sortida que no serà tal si no és sobre la base mínima dels objectius més amunt indicats.

Aquest clima de diàleg, col.laboració i entesa, pel que tants esforços està fent el F.N.C., creiem que es veurà reforçat amb l'experiència d'una actuació conjunta com la d'aquesta diada, de resultats positius.

Col.laboració que, malgrat els nostres desitjos, no es veié oficialitzada amb

la signatura dels partits a la convocatòria de manifestació.

Creiem que el millor camí per a l'ontesa és el de l'acció, com ha quedat un cop més evidenciat aquesta vegada.

Segon.- La incorporació activa de la classe obrera a les reivindicacions nacionals de Catalunya.

Considerem d'una importància capital l'acord de les Comissions Obreres d'aderir-se a les manifestacions, i la real i destacada (molt especialment a Terrassa) intervenció dels seus militants, molts d'ells d'origen no català.

El pretès antagonisme de les reivindicacions obreres i nacionals, tant explotat pels enemics d'ambdues aspiracions, sempre ha estat desmentit pel F.N.C., que considera que la lluita pel socialisme i la llibertat nacional de Catalunya van indissolublement lligades, com a fets autènticament revolucionaris i progressistes.

Considerem que Catalunya no és tan sols una llengua i una cultura, sinó que és uns homes amb uns problemes socials, econòmics, polítics i culturals que se'ls hi ha de donar una solució d'acord amb les característiques d'aquests problemes:

Solució que tan sols ens podem donar nosaltres mateixos, sense imposicions per part d'altres pobles amb uns problemes diferents i una realitat també diferent, i que per tant, demanaran també solucions diferents de les nostres.

Creiem que un règim socialista tan sols serà realment socialista a Catalunya

si es fonamenta en la seva realitat nacional.

Per altra banda, si creiem que Catalunya no és una abstracció, sinó que són uns homes, hem de dir que la llibertat de Catalunya no és altra que la llibertat de tots els catalans.

L'inici de la incorporació conscient de les masses immigrades (catalans ja, pel fet de viure i de treballar a Catalunya) a les reivindicacions nacionals, ens encoratja a esperar que aquests objectius de justícia i de llibertat no són ja gaire llunyans.

Els estudiants catalans lluitem per una Universitat al servei de la societat, i lligada als seus problemes.

Si volem que això no siguin paraules buides, cal que pronguem consciència de la realitat nacional on què vivim i siguem conseqüents.

La classe obrera en aquest onza de setembre ens ha donat un bon exemple a seguir.

.

SOCIALISME A CATALUNYA VOL DIR NACIONALISME

El socialisme és fonamentalment una concepció de les relacions humanes, basada en el concepte d'igualtat entre tots els individus pel dret que dona el treball en vista a satisfer les necessitats de la societat. Això, evidentment, comporta en primer lloc, la supressió de les diferències de classe, i col·lectivització dels mitjans de producció a fi d'aconseguir una reestructuració racional de la societat. Comporta també el restablir els drets de tots els pobles, per tal que aquesta nova reestructuració elimini tot tipus de desigualtat existent. En un plantejament socialista, els problemes de les nacionalitats només es poden resoldre dins d'aquests termes d'igualtat.

El problema nacional, en principi, es planteja solament a aquelles nacions que estan oprimides, és a dir, que es tan supeditades econòmicament i políticament a altres nacionalitats, encara que formalment tinguin govern propi.

No es pot, per tant, reduir el problema nacional a un problema d'opressió lingüística o cultural, ja que de fet aquesta opressió cultural no és altra cosa que una arma més per a fer perdre la consciència nacional i, com a conseqüència, la força revolucionària a la nació oprimida, per tal d'adquirir un major domini econòmic i polític.

La resposta a l'opressió nacional és el nacionalisme d'alliberació nacional. No tot nacionalisme, doncs, respon a l'opressió nacional, sino que cal distingir-ne clarament dos tipus:

El d'una nació oprimida, o sigui, fonamentalment reivindicatiu, i el d'una nació opressora, que podríem dir agressiu. Dintre d'aquesta línia agressiva es troba el nacionalisme feixista (com p.ex. Hitler, Franco, Johnson...)

El nacionalisme d'una nació oprimida prendrà una forma o altra, segons els grups socials que li donguin suport. El nacionalisme burgès, que ha representat una etapa històrica important, té una concepció idealista de la nació que amaga sovint els seus interessos econòmics, i desemboca, una vegada al poder, en la constitució d'un Estat capitalista, contra les mateixes classes populars que li han donat suport (p.ex. Txecoslovàquia 1917).

Ara bé, si són aquestes classes populars les que porten directament la lluita d'emancipació nacional, i en elles es fonamenta la concepció de la nació, la seva lluita portarà a la constitució d'un Estat socialista, en el que són les classes oprimides les que s'alliberen, ja que són elles també les que porten el pes de l'opressió social i nacional.

A Catalunya, concretament, el nacionalisme burgès va fracassar i dimití en la seva lluita nacional, per a aliar-se amb el feudalisme militar espanyol, contra les classes populars catalanes.

Actualment la classe burgesa catalana serveix els interessos de l'opressor espanyol.

Tan sols les classes populars i progressistes poden donar una solució revolucionària al problema nacional, amb l'únic plantejament vàlid des d'un punt de vista socialista: la igualtat.

La llibertat i autodeterminació de Catalunya, que ara i aquí, vol dir independència política.

El socialisme sempre s'ha fonamentat en l'internacionalisme. Però aquesta solidaritat internacional no pot ésser veritable, mentre hi hagi una nació supeditada a una altra.

L'únic internacionalisme vàlid és el que respecta la llibertat de cadascuna de les nacions.

.